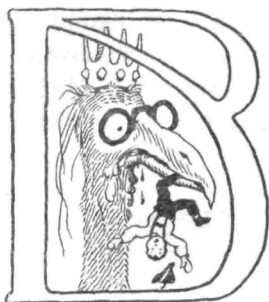

ANI:

Mačici.

ilo je koncem pomladi, ko je dobil Milček v mrvi dve mladi mački. Bog ve, kdo ju je bil zanesel tjakaj, Milček tega ni vprašal. V prvem trenutku je samo odprl usteca naširoko, uprl oči v živalci in dejal slednjič počasi:

„Muce!“

Potem pa je razprostrl široki svoj predpasnik, pobasal vanj svoja najdenčka, stisnil trdno predpasnikova konca skupaj in ko je bil prepričan, da mu ne more nobena uiti, je odkoracal proti hiši. Pokazati je hotel mamici, kaj je našel. Na ves glas je kričal čez vse dvorišče:

„Mama, muce, muce!“

Dobra mamica v prvem hipu ni razumela, kaj Milček kriči, zato se je močno prsetrašila. Menila je, da se je njenemu ljubljencu kaj pripetilo. Prihitela je na prag, in lice se ji je zjasnilo, ko je videla, kako moško jo maha mali mož čez luže in kamenje proti nji.

Milček pa je na vso moč hitel praviti, kaj ima, in vztrajno je držal predpasnik trdno skupaj. Bil je že ves rdeč v obraz, in še vedno ni mamica vedela, zakaj pravzaprav gre. Mucikam pa je postalo vse te šale odveč. Najprej se je oglasila ena z jokajočim glasom in za njo je pritegnila še druga. Milček se je globoko oddahnil; muce so same povedale, da so tu, in njemu ni treba nič več govoriti.

Mamica je razklenila Milčkove roke in oprostila mačice neprostovoljne ječe. Oba z Milčkom sta gledala svoja nova gosta, ki nikakor nista hotela prenehati mijavkati. Mamica je menila:

„Gotovo sta živalci lačni.“

Sklonila se je pokonci, da bi odšla v kuhinjo, toda Milček jo je zadržal in rekel:

„Čakaj, ni treba, jaz imam še kruha!“

Nič se ni menil za to, da se mu je mamica smejala; z vsako roko je segel v en žep in privlekel na dan nekaj suhih, starih skorjic. Bili so to ostanki iz onih časov, ko je bil Milček preveč sit. Pomolil je vsaki mačici in se silno čudil, da tudi mačici ne marata za skorje, prav kakor on ne. Izedinila sta se z mamico, da jima dasta mleka, akoravno je bil Milček mnenja, da ga ne zaslužita, ker nečeta kruha.

Ko sta mačici lizali mleko, jima je božal Milček mehko dlako in pre-mišljaj, kaj bo z njima v prihodnje.

Domislil se je, da v mrvi ne smeta več ležati; utegnilo bi ju postati strah, in zato je sklenil, da jima napravi ležišče v hiši. Poiskal je staro škatlo, ki je služila navadno njemu za voz, in nanesel vanjo mrvico. Čez mrvico pa je pogrnil rdeče pisan robec, ki mu ga je prinesel že davno, davno Miklavž, in nanj je položil potem živi kepici.

Bilo je videti, da se počutita dobro, zakaj kmalu sta se stegnili, zaprlji oči in pričeli presti. Mačici sta spali, Milček pa je čul pri njuni posteljici. Gledal ju je, kako zadovoljno in mirno ležita, in mehko mu je postalo pri duši. Če bi ne bil on našel mačic, kaj bi se bilo pač zgodilo z njima? Nemara bi bili morali celo poginiti. Nežno je pogladil speči živalci.

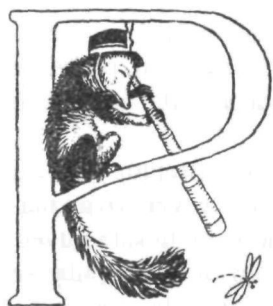
Ko pa je čez nekaj časa stopila mamica v sobo, je spal tudi Milček na tleh poleg škatle in sanjal o svojih mucikah, sta mu bili v tistem času najljubša stvar na svetu!

IVO TROŠT:

Mala nezgoda.

Božična povest.

Preveč mu vendar ne smemo zameriti. Nekoliko ničemer je bil, kot otrok domišljav tudi, a marljiv tudi, nadarjen, malone vzoren dečko Prelesnikov Branko, pa se mu je pripetnajstila mala nezgoda tisto leto o Božiču.

Roditelji so bili veseli svojega edinca, nič manj učitelji, strici in tete. Ljubili so ga vsi, tudi domači gospod duhovnik, njegov veroučitelj. Saj je znal Branko vse, prav vse iz katekizma in iz zgodb, znal molitvice na pamet in tudi molil sam vsak dan redno in presrčno. In vendar je bil prav duhovni gospod tisti, ki je pokaral Prelesnikovega Branka zaradi njegove — pobožnosti.

Vsa nesreča se je sicer izvršila nekoliko bolj v šali, a zgodila se je, in Branko je ne more pozabiti. Tisti nesrečni popoldan je bil namreč prav na praznik sv. Štefana. Duhovni gospod Anton je hodil s cerkvenikom kakor vsako leto po Božiču blagoslavljat svojim župljanom hiše in pisat sv. Tri kralje. Tako je došel tudi k Prelesnikovim kmalu po večernici.

Prelesnikovi niso bili posebno bogati, toda pridni soseščani, ki so znali poiskati novčič, kjer je le bil. Takega je hotel Prelesnikov oče vzgajiti tudi svojega sina edinca.

Vse je kazalo, da ga račun ne bo ukanil; sinko je vrlo napredoval, kar je vedela vsa okolica.

Njegove jaslice so bile tisto leto najlepše. Saj mu je pa tudi prinesel Miklavž toliko raznolikih igrač in posebno okraskov za božično drevesce, ki jih lahko uporabi tudi pri jaslicah, da bi bil kdo drugi zadovoljen s četrtno vsega. No, pa lepe so bile jaslice, in naredil jih je Branko sam, prav sam, dasi je štel komaj deveti Božič v življenju.

Pri Prelesniku, kakor po vsi vasi v vsaki hiši, je bila tisto popoldne miza lepo pogrnjena z belim prtom, pod prtom pa je bil položen podprtnik, ogromen hleb za vso družino in živino pri hiši. Pojedli so ga kakor obi-